

pet, at der er berøringsangst, at vi slet ikke vil se tingene i øjnene. Altså, der kan jo ikke være tale om begge dele på samme tid.

Derudover vil jeg godt sige, at er der sket noget på dette område, så er det sket efter, at der kom et regeringsskifte for to år siden. Hvis regeringen og Socialdemokratiet havde været helt afvisende over for at drøfte udlændingeproblemer, havde vi vist ikke haft Byudvalgets rapport, to store, meget gennemanalyserende værker, som ikke blot er skrivebordsteorier, men en indsats, en politisk indsats i forhold til de såkaldte ghettoproblemer, en politisk investering til 1,6 mia. kr. Den slags når man da ikke frem til uden en meget stor og dybtgående og indimellem også meget vanskelig debat! Der er bestemt ikke tale om at få skubbet noget ind under gulvtæppet.

Jeg vil til en anden del af fru Birthe Rønn Hornbechs tale blot komme med en enkelt bemærkning, og det er til det, der blev sagt om, at godt nok har Indenrigsministeriet forsøgt at give lidt bedre oplysninger end den tidligere regering, men at det, der kommer ud af det, når det gælder statistik, er løgn og latin. Jeg må nok sige, at det er stærke sager, også fordi det kommer fra et parti, som sad i en regering, som faktisk vægrede sig imod nogen debat overhovedet; man gav nemlig aldrig en konkret oplysning fra sig. Man gav aldrig et tal fra sig. Det var fuldstændig umuligt at få overblik over, hvad det var, der egentlig skete på udlændingeområdet. Derfor har vi nu anlagt en ekstremt åben linje i det nuværende Indenrigsministerium.

Så vil jeg gerne spørge fru Birthe Rønn Hornbech: Hvordan skal man bære sig ad med at måle forskellen på tidsforbruget i asylsagsbehandlingen, før vi lavede nogle opstramninger, og efter at vi lavede nogle opstramninger, hvis man ikke måler det på perioden, sådan som det var før og efter? Jeg kender i hvert fald ikke andre metoder end den, vi har kunnet efterprøve i Indenrigsministeriet, og jeg vil godt gentage de tal, som fru Birthe Rønn Hornbech også selv nævnte, nemlig at det, der tidligere tog 147 dage, nu tager 38 dage, når det gælder visse typer asylsager. Hvad er der af løgn og latin i det? Jeg har flere gange her fra Folketingets talerstol efterlyst bare en lille smule – jeg vil ikke engang sige tilfredshed, men dog glæde også hos oppositionen over, at det nu omsider for alvor er ved at lykkes at få så meget has på de alt, alt for lange sagsbehandlingstider, sådan som det afspejler sig nu.

Så siger fru Birthe Rønn Hornbech: Det er jo bare, fordi man ikke har talt de sager med, der er startet før opstramningerne og afsluttet efter. Jamen havde man taget dem med, ville det jo slet ikke afspejle ændringerne.

Så siger fru Birthe Rønn Hornbech: Og så ligger der jo en hel masse sager dér og bare sylter og bliver ældre og ældre. Jeg er glad for at kunne meddele Folketinget, at når det gælder de åbenbart grundløse sager, er puklerne væk. Der er ingen sager, der bliver ældre og ældre. For samtidig med at man har opnået de kortere sagsbehandlingstider, har man også fået spist puklen. Så det er endnu en falsk vinkel i den måde, fru Birthe Rønn Hornbech argumenterer på.

Så har jeg en enkelt bemærkning til hr. Steen Gade. Jeg er – som det vel også fremgår – aldeles enig i den holdning, der ligger bag det indlæg, der kom fra SF's gruppeformand, men jeg synes alligevel, at det næsten kunne komme til at lyde, som om SF havde været imod den måde, man indkvarterede folk på.

Jeg vil godt minde om, at den meget pauvre indkvartering, der er tale om – og det tror jeg alle, der interesserer sig for de her spørgsmål, erkender, men det var den bedst mulige, det var det, der kunne lade sig gøre på det tidspunkt – var der et meget bredt flertal i Folketinget for, også omfattende SF. Derfor har vi et fælles ansvar for tilstanden, som den er nu. Det fælles ansvar oplever vi nu at VK løber fra, og jeg synes, at det på mange måder egentlig er en trist dag i så henseende.

Så har der været ført en hel del debat om, hvor bosnierne skal bo. Og så forsøger man at skildre det, som om det er 50.000 mennesker, og at det er noget, der skal ske lige her og nu. Det er velkendt, men for god ordens skyld vil jeg godt lige gentage det: Det drejer sig om mellem 18.000 og 19.000 bosniske krigsflygtninge. En stor part af dem er familier; derfor er der reelt kun tale om, at det er omkring 7.000, der skal placeres. Men det med at placere dem betyder jo ikke, at de skal rykkes rundt i landet, og at der skal findes helt andre steder end dér, hvor de bor, nogle lejligheder i det almennyttige boligbyggeri i Brøndby eller noget i den retning. Nej, der er jo tale om mennesker, som, netop fordi de har været her i et par år, nu er begyndt at slå lidt rødder i de lokalsamfund, hvor de helt tilfældigt er endt.

Jeg vil godt sige, at når mange af dem faktisk ønsker – fordi krigen ikke er slut endnu – at bli-